

Миодраг Рацковић

СПОРТСКИ ЖИВОТ

О КОРИСНОСТИ ТРЧАЊА, ФИЗИЧКОГ ИСЦРПЉИВАЊА И РЕВИТАЛИЗАЦИЈЕ ОРГАНИЗМА ИЛИ КАКО ШТО ПРЕ СТИГНИ ДО ПОГРЕБНИЧКИХ КОЛА. ЖИВИ МОРАЈУ СВОЈЕ МРТВАЦЕ ДА ПОЉУБЕ У ЧЕЛО И ДА ИХ ПАЖЉИВО СМЕСТЕ У РАКУ КАО У ПРЕТЕСНУ ПОСТЕЉУ.

Напоменуо је мени Сретеновић, узимајући с тањира на двоје пресавијено парче шунке, да то може да једе. Можда му неће сметати ни кришка парадајза. Међутим, сир би овом приликом заобишао; мастан је и пун сувишних калорија.

Пажљиво сам одмерио Сретеновића; стомак му се залепио за кичму, а толико брине о својој линији. Неће да претера, када је реч о храни, па да га убијеш.

Сретеновић је био бивши железничар, возач електричних локомотива, па је дошао код нас, код жениних родитеља, а и ми смо морали да у томе учествујемо, да бисмо се договорили, да се пресели на море, и да нам причува дедицу.

За то време, дедица је седео гордо и прежвакавао и шунку и кришке траписта, брзо преврћући језиком остатке хране што му се завукла између десни, вештачких вилица и унутрашње стране усана. Посматрао је Сретеновића са занимањем, као живахну домаћу животињу, која може да га уједе.

»Мислим да је и ово, што сам узео, било превише« — снебивао се наш гост — »имам вечерас толико много обавеза«. Намигује ми, што је требало да значи да те његове обавезе стоје у директној вези са храном, и сувишном тежине.

Желео је, ваљда, да ми напомене да ће, некога, вечерас, притискивати. Да ће, код некога, још морати да једе. Да је особито важно да се код тог, некога, не олењи, да се не успава од јела.

ПОВЕЉА

Ни савијачу од јабука није смео да окуси. Шећер је убиствен за дијету, слатко има огромну калоријску вредност. Да, откако је отишао у пензију, стално трчи, па ће тако, ако се повољно договоримо о условима за његово пресељење, наставити и на мору. Без обзира што ће му се мештани вероватно подсмевати. Међутим, он не живи за мештане, и шерет-будале, већ зато да очува здравље.

Видеће га они и на делу, имаће о чему да причају када почне пуна туристичка сезона. Има много младих а авнатура жељних жена, а он је пронашао начин како да им се умиши. И опет је стао да ми намигује, церекатујући се раздрагано.

Ја сам му онда одговорио да је све то бескорисно, и трчање и физичко исцрпљивање, напрасно. Смешни су ми засоптали, средовечни људи што аветињски, у тренеркама, пролећу кроз београдске паркове, у цик зоре, рачунајући да ће налити снагу у мишице, да ће стесати своја деформисана стегна. То се, та манијачка потреба да се надокнади пропуштено, еуфемистички назива ревитализацијом атрофираних органа.

Мени готово језиво изгледа то што је Сретенковић поставио себи као животни циљ, да очува здравље. Смрт га може стићи, зауставити у трку, па ми његова рекреативна јурњава изгледа као журба да што пре стигне до погребничких кола.

Саветовао сам му да, уместо тога, спремно прихвати улогу добродушног дедице. Има одрасле синове, родили су му се и унуци. Нека их поведе за руке, у парк. Нека не дозволи да у чуду посматрају лудога деду, који трчи за маглом.

Треба да се постара да се омили својој породици. Да се припреми за онај тренутак када живи треба свог мртваца да пољубе у чело и да га пажљиво сместе у раку, као у претесну, болесничку постељу.

Када ме је већ изабрао за савезника, уместо њега преваљујем у свој тањир и шунку, и кришку ементалера, и црне маслинке у уљу. А, парадајз ми служи, да ме разгали.

Тврдио сам му да је у заблуди, танак је као притка, не би требало да губи на тежини. Него, напротив, да се мало дохвати меса. Ако је мислио, оним подмигивањем, на жене, морао сам га упозорити да оне воле стаменије мушкарце; понекад је корисно жену макар и тежином притиснути.

Па сам узео и једну савијачу од јабука, и као да је желим одмерити с растојања, и по ловачки, оставио сам је да се охлади, на тањиру.

Ташта ме је посматрала, прекорно. Одмеравала је чашицу преда мном, и колико сам пића из ње отпио. Па ми је одвратила да јој такви разговори, између мушкараца, не пријају. Било је боље да причамо о политици, о скупоћама, чак и о спорту. Ако ништа друго, бар су и ти свакодневни разговори занимљивији од кривељења одраслих и зрелих особа, о неприличним љубавним авантурама.

Требало би да се стидим што трућам пред њеном кћерком, мојом супругом, и што подбуњујем госта, за кога је сигурна да има красну, и покорну супругу. Најзад, овај сусрет има строго пословни карактер: Сретеновић је дошао да се, дедица и он, некако напречац зближе. Да испитају, да ли ће моћи да живе заједно. Да се оњуше.

Није моју ташту нервирало што смо говорили о љубавним авантурама у присуству моје жене, већ што сам поменуо пред дедицом смрт, и оно, о гробу, као претесној постељи.

Пред тим старцем, о умирању се смело говорити само у крајње завијеним, готово поетским фигурама, као о одласку на онај свет, о путовању без повратка, о несрећном догађају, ако до њега уопште и дође. Морао се потхрањивати некакав настрани оптимизам, да му се омили помисао на умирање, форсирала се нека веселост, церикање, вицеви, животна радост, морало се причати о плановима без рока и времена. То је, изгледа, старцу, давало снаге, и поспешивало му варење.

Без обзира што се радило о њеном оцу, неколико сам пута упозорио ташту да га опомене да не жваће, бар пред гостима, остатке од јела што су му се загубили у устима. Инсистирао сам да га мора одвићи од те ружне навике.

Оно што се нисам усудио да кажем, то је да дедица, у суштини, прежива попут свете краве унутрашњу смрт, води разговор с некаквим, цангризавим мртвацем, у себи, мржњом се пуњећи према укућанима, као према туђинцима, који једино желе да га се курталашу.

Када му је похвалила супругу, Сретеновић је само скупио веће, од притуљеног смешка, решен да не прекине шаљукање: »Госпођо, и најбоље јело човеку досади, а ја сам решио да постим. Да се уздржавам од домаће хране«.

»Е, ја, богами, нећу!« — уметнух се спретно у разговор, па принесох уснама парче савијаче, и жвакнух, некако с пркосом, и распусно.

И када сам оставио остатак колачића на тањирићу, на прстима ми се задржао траг нагоретине од препечених јабука, као каква раница усирене крви. И на салвету сам је, папирну, са усана пренео.

Као кармински траг што су га остављале жене, после прецизног брисања својих жвала. То ме је примора-

ПОБЕДА
ПОКРОМА

ло да се узобилѝм, и да заћутим, јер су стале да ме муче црне слутње; безразложна је била моја бесомучност.

Брзо су се Сретеновић и моји укућани, договорили. Дедица је био задовољан што је нашао тако веселог, и за друштво пријатног човека. Устао је, загрлио Сретеновића, наслонио је своју ћелаву главу на његове груди, и заплакао од разнежености, тако да ми је изгледало да ће му се ларвински склупчати у наручју.

Онда је зазвонио телефон.

ПЕРГА
ПЕРГА

То ми се јављала мајка. Плакала је, једва успевајући да се домогне гласа. Да би ми саопштила да ме је тражила читаво после подне, и да је оцу позлило.

Четири пута су долазили из хитне помоћи, ударили су му инјекције за проширивање крвних судова, кљукали су га пилулама, па су га мало пре пребацили у Немањину 2, у Завод за интензивну негу.

»Трчи, сине, трчи« — викала је мајка избезумљено — »да му се набеш при руци. Не смемо губити на времену«.

У тренутку помислих како излећем из куће, како бесмислено, на чуђење пролазника, пружам корак у неком сулудом рекреативном пориву преко Теразија, па низ Балканску, па кратком, укошеном улицом скрећем поред биоскопа »Партизан«, према апотеци, и гвозденим вратима тог Завода.

Годинама је већ мој отац боловао од срчане мане, гушења и необичних болова у рукама, те сам се навикао да његово срце посматрам као некакав остарео, сасушени лист, што се може сваког тренутка откинути. Па ми се чинило да сада треба да појурим, за тим листом.

»Чуди ме« — одговорио сам мајци — »још колико јутрос разговарао сам са старим. Глас му је био крепак, па сам био убеђен да га ово неће стрефити«.

Истина, није ми се допадало што је већ два месеца по цео дан лежао, опружен на каучу. Страховао сам да га не преузме постеља.

Међутим, мајка ми је већ била спустила слушалицу. Говорио сам у празно, само да би ми, да бих растерао страх, властити глас звонио у ушима.

Вратио сам се у собу, а Сретеновић је ухватио мој поглед као да сам шчепао некакву невидљиву птичицу па пред њим треба да је пуstim из шаке, да кроз собу пролети. Наравно, нисам имао што да пуstim, разочарао сам нашег госта; нисам уговарао никакав љубавни саста-нак, већ сам им, и њему и укућанима, саопштио да су ми оца одвезли у болницу. И да морам из ових стопа да потрчим.

И не без жаљења погледао сам у савијачу коју сам морао да оставим, једва начету.

Сретеновић је спремно изјавио да ће ме отпратити до железничке станице. Више нема шта с мојим укућанима да разговара, све су тачке договора до танчина прецизиране.

Наравно, пратиће ме, ако има за њега места у мом аутомобилу. И онако има посла у том крају града, напорног посла, а можда ће га, тамо, и погостити. Спреман је и на жртве; ако га натерају да вечера, неће се бранити.

У колима, гњавио ме је, покушавајући да настави ласцивне разговоре, који нису пријали мојој ташти, а већ се и моја супруга мрштила и давала ми знаке, очима, да прекинемо то блесављење.

Међутим, није приметила да је до железничке станице, нисам ни реч проговорио, већ сам се претварао из пристojности да ме Сретеновићеве приче забављају. Он није схватао оно што је сада мени постало јасно: да се пред човеком који разговара са мртвацем, са плодном водом смрти која се у њему гомилала, не прича о тесном гробу нити о болесничкој постељи, у коју ће га неповратно сместити.

Па ме је, чудећи се што сам ућутао, гурнуо лактом у слабине:

»Главу горе, пријатељу! Толико вас осећам блиским, да вас морам утешити. Ти старци увек дижу панику. Узбурка се прашина, па се све слегне. С вашим допуштењем, сада ћу да тркнем, па да средим тај мој слатки, заморни послити. И јавићу вам се, толико бринем за здравље вашег господина оца. Не бих волео да му се нешто догоди, баш сада, када смо се упознали и спријатељили. Када смо се красно распричали«.

Мрачно сам се у себи заледио када сам видео да је Сретеновић стварно отрчио, спретно скакујући преко улице, између аутомобила, који су јурили, извијајући се да прође крај шетача. Посматрао сам га све док се није изгубио у непрозирној тамнини парка испред железничке станице.

Пред Заводом за интензивну негу, била су паркирана кола хитне помоћи.

Била су толико увучена у сенку, толико погребнички успавана, да сам био сигуран да је управо тим возилом, малочас, допремљен у болницу мој отац.

БОЛИ ЛИ НАС ПРИМАРИЈУСОВ ЗУБ. ШЕШИР СЕ ЗЛОСЛУТНО ПОПУТ БЕРЉЕРСКОГ ТАЊИРА ОТКОТРЉАО ПОД КРЕВЕТ

Мада очева болест није имала никакве везе са крвљу, и крварењем, нити са скорелим ранама, слутња ме је код таште напала што никако друкчије болнице нисам ни замишљао доли као скривене, добро уређене капнице у којима се транжирају, и за сахрану припремају људске лешине.

А за мог старог сам страховао, јер сам његово стање здравља, тог сувог листа што прети да се откине од гране, пратио с потајном надом да ће се одупрети немивности једног пророчанства.

Када сам пре више од два месеца одвео, старога, у сличном, готово безнадежном стању, у болницу, лекари су прво одбили да га приме. Онда су се ипак смиловали, па су га држали и лечили петнаестак дана, лековима које је и код куће узимао. Па су ме позвали да га преузем, као дењак прљавог веша, што им само смета у складишту.

Ја сам био убеђен да ће очев излазак из болнице наличити на свечано отварање неког привредног објекта. На објаву смешних заблуда, и бесмислених страхова. Да ћемо се, и лекари и ја, смејати узалудној узбуни, и стрепњама. Па сам пожурιο, тог јутра, да у сервису оперем аутомобил, као да се спремам за прославу.

Чак сам и са пријатељима уговорио састанке. Само док старога извадим из болнице.

Као да сам нешто згрешио, као да морам да платим заостале рачуне, главна болничарка ме је упозорила да је потребно да разговарам са примаријусом. Он је то захтевао, изричито јој је тако заповедио. Па ми је чак, док сам се освртао око себе, припретила прстом.

Онда ме је, њихов шеф, примаријус, обавестио да су очеви крвни судови толико закречени и упропашћени од старости, да му нема спаса.

Није ми баш тако директно плънуо у лице, али ипак довољно разговетно и мање бистром човеку од мене. Сва је прилика да је моме старом одзвонило. Да сам, на пример, ја у питању, урадили би ми артериографију, уградрили би ми неколико бајпасова, па бих био на коњу. Овако, крајње је неизвесно. Од те, очеве, болести, нема лечења, нити се може очекивати неко видно побољшање.

Даће му батерију лекова, да их узима код куће, оних које су му и овде прописали. Нека избегава сувишна напрезања, нека се придржава дотичне терапије, а за здравље, нема никакве гаранције, док траје — нек лаје.

Ма колико да ме је коснула примаријусова бешћудност, разабрао сам да су његови савети, и израз неприкривене беспомоћности, само скривени знак саучесништва, упућен једном од њихове феле, здравом, још снажном човеку, који по природи мора да се гади и да презире болеснике. То је требало да значи, та њихова бесрамна отвореност.

Ништа ми друго није остало него да оца, дипломатски, припремим, сладећи му оно што сам чуо од примаријуса. Убеђивао сам га да ће бити сигурнији, боље пажен и мажен, поред мајке. Да сам успео да наговорим примаријуса да му препише исте лекове које је узимао, и који су му користили, овде, у болници. Да, са срећом, морамо да напустимо клинику.

Међутим, старога нисам могао опепелити.

»Јесу ли болнице створене за то да човека излече?«
— упитао је мој стари. У принципу, јесу.

Да ли се стање његовог здравља чак и незнатно побољшало. Ни за мрву.

Како му, онда, ми, укућани, можемо помоћи, када је цео лекарски тим, на челу са примаријусом, од њега дигао руке? Никако.

Е, па када ствари тако стоје, а извесно је да тако и никако друкчије не стоје, онда он ни за живу главу не намерава да мрдне из болнице.

И да би ми још доказом великим ко врата потврдио своју немоћ, подигао се са постеље, поседео је мало, као да се напреже да из свог отврдлог стомака истисне гасове, а онда се свалио на јастук, ухвативши се шакама за гвоздене решетке постеље.

Болан је завапио:

»Не мрдам одавде док ме не излече, дефинитивно, па да ме пушком гоне. Човече, па ја не могу ни да седим, а камоли да ходам, од несвестице. Нећеш ме, ваљда, носити на кркачи, ко балавца?«

Ништа ми друго није преостало него да се упустим у мртву трку између болесничке собе, у којој је лежао мој стари, и примаријусове канцеларије, између одељења у којем су седели лекари, стажисти, или некакви магистранти, и пулта, на којем је господарила главна сестра. Па опет, назад. Па, узалудно. Нахрупио сам, избе-зумљен, и у кабинет шефа клинике, мада је то било забрањено.

Док сам јурио кроз ходнике, са спрата на спрат, па у приземље (лифт је ужасно споро радио, као да превози мртваце, уз нечујну погребну музику, не нечујну, већ музику изван прага надражљивости, музику која је ваљда имала фреквенције ултра звука којим се и најављује смрт), изгледало ми је да је против мене смишљена вишеструка завера, завера лекара, главне сестре, специјалиста, чак и мог оца, завера бесмислених обавеза, завера против мог тела, мојих нерава, стрпљења, против мог слободног времена и осећајности.

Млавили су ме психички, понижавали ме, убеђивали разлозима које сам прихватао, али за које сам био сигуран да су чисте бесмислице.

А примаријус је буквално бежао од мене низ болничке ходнике, као од нечастивог, преплашено машући дугачким рукама кроз ваздух: »Оставите ме већ једном на миру. За мене је ствар готова. Немамо шта, ви и ја, о томе да дебатујемо!«

У међувремену, чистачица је донела очеву преобуку, из спремишта: ципеле, кошуљу, сако и панталоне, кишни мантил и шешир. А он је са супериорношћу човека који поседује вишу свест и знање свете тајне, као да је у његовом случају реч о некој особито деликатној врсти дипломатске игре и натезања с болешћу, којој су вични само он и управник клинике, одбио да ту убогу

ПОРГА
ОК ГОВА

жену удостоји једним погледом, а камоли да надрља потпис на хартију коју му је она гурала под нос.

Очајно расклопивши руке, саопштио сам оцу да су све могућности исцрпене. Можда је по среди нека завара, не сада против мене, већ против њега, и његове болести, можда, нисам успео да уочим, можда, не браним да није тако, али ето, и шеф клинике, за кога се испоставило да је његов, очев, пријатељ из младости, недвосмислено је, као исправну, оценио дијагнозу примаријусову.

Утешио ме је шеф клинике: ни ђаво није црн како га људи малају, нити су крвни судови и срце мога старог тако изанђали, да би требало стварати панику. Ту смо, у Београду, највећем медицинском центру у земљи; пратићемо, контролисаћемо, испитиваћемо. Чим се, и ако се, погорша очево стање, а најлађе за два месеца, нека се јави на контролу. Шеф клинике ће, лично, преузети његов случај.

При том, читаво време док сам оцу препричавао разговор са пријатним шефом клинике, нашим човеком, земљаком, морао сам да подижем очев шешир, који је падао са чивилука. Као да га је та ствар, да би нам се наругала, сама одбацивала од себе. Као да се поспрудје са мном, и подбада ме, попут несташног, и на притискање спремног Сретеновића.

Добро, по његовим суженим и умиреним зеницама, учинило ми се да је мој стари почео да уважава моје, а не лекарске разлоге. Све је то лепо и красно, што сам му испричао, само када би могао да устане, без вртоглавице.

Кренуо би и чак се не би ни осврнуо да ону багру, примаријуса. Пљунуо би им у лице, као да су ђубре. Међутим, не вреди ни покушавати, не може.

А онда се љутну на мене:

»Престани већ једном да се играш са мојим шеширом!«

Кренуо би он и у стању у којем се налази, ризикујући, само да му доктори дају инјекцију за умирење. Мене као да је сунце обасјало:

»Коју, и како се назива?«

То није знао, али памти да су му је, једном када му је позлило, дали, и да му је одмах било боље. То је била нека инјекција у црвеној ампули; да ли је био **новокан** или **персантин**, бог ће га свети знати?

Него, нека одем још једном код примаријуса, и нека га, ту багру невоспитану, љубазно замолим да му да ту последњу помаст, па да се с њим растанемо за вечита времена. Да Бог да, да се више никада не састанемо.

Макар колико да сам био смлањен напорима, и мољкањем, полетео сам као из пушке и почео да јурим лекарке, магистранткиње, и главну сестру, попут кокошачка, захтевајући да моме старом ударе инјекцију. Претио сам да ћу им болесног оца оставити па нека се они пет-

љају с њим, хватао сам их за рукаве, и за гуше, само да ме саслушају.

А оне су ми сажаљиво показивале на примаријусова врата, постављајући прст на уста, да не паничим: то је значило да су рекле последњу реч, и да се без примаријусовог пристанка не могу ни посрати. А камоли на терати болничко особље да изврше једну тако важну интервенцију.

Озарен надом да, када сам већ оца убедио, решење не може да буде сувише далеко, ушћуњао сам се, на прстима, у примаријусову канцеларију.

Видео сам само примаријусову ћелу. Дуго времена он ме уопште није примећивао. Разгледао је доњи зуб, шестицу, чини ми се, и притискао га прстом средњаком, мрмљајући нешто неразумљиво, као да с тим зубом, нежно, разговара.

Када ме је спазио, прво је повио труп уназад, очигледно не схватајући шта смерам. Чак је себи дозволио да се нервозно малчице и насмеши.

Међутим, када се на њега срушио прскүтави вал мог преклињања, када сам му чак споменуо да сам спреман на колена да паднем пред њим да моме старом допустим да прими инјекцију, у црвеној ампули, новокаина или персантина, било шта што ће га умирити, инјекцију дестилисане воде, ма којег андрака, само да се отац увери да су га превентивно нахранили лековима, само да бисмо мирно отишли кући, примаријус дрекну, а вене му искочише по врату као живе, пресите пијавице:

»Марш напоље! Ово су службене просторије. Мени лекарска етика не дозвољава да болеснике заваравам лажним надама. Два месеца... чујеш ли ме, мамлазе, два месеца, не више... има му живота. Па, и за толико смо на коњу. Тек траје, док лаје!«

И то понови, попут лавежа, четири пута, уносећи ми се чак безобразно у лице.

Лако је мени било да му извадим, једним ударцем, ту климаву, доњу, шестицу, али ипак ја у болницу нисам дошао да се песничим, већ да молим, да бих старога без неке веће несреће на миру одвео кући.

Да разбијем обруч те многоструке завере, мог оца, и здравог клиничког особља, завере шефа клинике, против моје воље, и моралности, која ми је толико измрвила душу да сам сам себе плувао, и зүби су ме, и шестица, и предњаци у горњој вилици, болели од кајања што сам нестрпљив, што журим, што се паћенички осећам у овој болничкој збрци.

Разумео сам одједном да је, једноставно, крај свих крвних веза, и заклињања, мој отац — неко други, који пати. Да он, а не ја, осећа несвестицу, и да ту нема споразумевања.

Ја се једино збуњено играм шеширом. Ја трчкарам околу с потајном надом да ћу мог морибунда убедити да

ПРЕСТА
ОКТОБРА

је већ крајње време да покупи своје пинкле и да се безнадно загњури, код куће, у своју постељу. Па када смрт стигне по њега. Нек лаје, док траје.

Као да се о мојој глави ради, одлучно сам да не попустим. Улетео сам у одељење у којем су се одмарали стажисти, притрчао сам једној дебељушкастој младници, и притиснуо је уза зид. Као, имам нешто **секретно**, да јој шапнем. Баш тако: секретно, рекао сам јој.

Њене колеге, ваљда претпостављајући да сам неки њен старији швалер, покупише се из собе. У први мах, дебељуца — видело се — колебала се да ли да их зовне, и задржи у соби, али предомислила се. А, и стала је претерано да се зноји.

А, то: секретно, што сам имао да јој кажем, било је, да је примаријус потпуно сагласан да мом старом луле инјекцију новокаина, само нисам сигуран коме треба да се обратим да то уради. Па, онда, с милим богом, да се купимо.

»Јесте ли сигурни да се примаријус сложио с давањем инјекције?« — мало се прибрала дебељуца. »Немојте, после, да ја извучем дебљи крај. Можда је боље да ипак то проверим?«

Претрнуо сам од толике ревности магистранткиње.

»Молим вас, ви, тако добри и пристојни да извучете дебљи крај? Шта вам пада на памет?« — шаљивошћу једног Сретеновића покушавао сам да одобровољим лекарку. »Немојте сада узнемиравати примаријуса. Жив ме је срам појео када сам упао у његову канцеларију. Баш је проверавао у каквом је стању била његова болна, доња, шестица. Малко је неделикатно што сам то видео, зар не?«

Одмах сам разумео да сам добио битку, када ми лекарка, дебељуца, прислони оба длана на груди, и нежно ме одгурну, да би себи направила пролаз.

Она само што нисам, онако болесног, подигао из постеље, и заиграо с њим, по соби.

»На коњу си« — дрекнуо сам — »даће ти инјекцију. Spreмај се, матори! И болничка сам ти кола обезбедио, возиће те до куће као предратног посланика. Хајде, старчино моја, усправи се, неће тебе шиканирати и избацивати као ништарију из болнице, док сам ја жив«.

И при том сам приметно да је његов шешир не само склизнуо са чивилука, већ се попут лименог берберског шешира откотрљао далеко, у крај собе. Само, нисам се усудио да га подигнем, да мог старог не бих увредио.

Иако је и он гледао молећиво у шешир, као да ће стати да га ваби, очима ме је преклињао да му га додам, што ми је говорило да залуду покушавам да га заварам, и да та два лајава месеца, што су му лекари одредили као остатак од живота, осећа како му споро пролазе, и то кроз његове уморне, и од масти и година истрошене и крте вене.